

Mãn đường Hồng

Cuộc sống nhiệm màu

“Một nhà chung chạ sớm trưa Gió trắng mát mặt, muối dưa chay lòng”.

(Truyện Kiều - Nguyễn Du)

Tôi tìm được đến chùa. Chùa tranh vách đất hiền hòa nằm giữa bốn bề cây lá xanh tươi, hoa thơm cỏ lạ. Tôi gặp sư trụ trì. Ngay sau đó, một hợp đồng miệng đã được ký kết: Tôi chính thức trở thành thầy giáo của trên ba mươi học sinh nghèo mù tịt chữ nghĩa của một vùng hẻo lánh đìu hiu...

... Dạy học được một năm, một năm dài đằng đằng mà thấm thoát, khổ sở mà an lạc, thiếu thốn mà no nê, tôi tin tưởng vào chính mình, tin tưởng vào kết quả đã gặt hái được khi hết thầy học trò của tôi đều biết đọc, biết viết thành thạo. Trong số những người đã biết viết đọc ấy, có một người đã biết viết và dám viết: “Em yêu thầy” vào một mảnh giấy nhỏ, rồi lén lút vào tận phòng riêng của tôi để đặt dưới gối nằm. Dưới ba chữ viết rõ to, được nắn nót từng li ấy, lại thấy ký cả tên đầy đủ: Lưu Thị Hiền Hương. Tôi nhận được thư vào một đêm trăng sáng, ngẩn ngơ, rung động, trần trọc suốt đêm với nỗi lo và niềm vui đan xen.

Hiền Hương là học trò xuất sắc nhất trong số ba mươi học trò của tôi. Thông minh, nhanh nhạy, mạnh dạn và chăm chỉ. Hiền Hương đang tuổi đôi mươi, một đóa hoa chớm nở, trong trắng, tính tình hiền hậu và chân chất. Tôi cũng như bao thầy cô giáo khác thường cưng học trò ngoan trò giỏi nhất lớp, nên Hiền Hương được sự lưu tâm đặc biệt của tôi. Và, tôi được đáp trả. Lắm khi tôi chột dạ khi Hiền Hương tranh thủ những giờ rảnh rỗi vào phòng quét dọn, giặt giũ đồ đạc cho tôi. Nhìn trong ánh mắt tròn đen lay láy của Hiền Hương, nhiều khi tôi đã đọc được những lời người con gái mộc mạc muốn nói. Nhưng tôi làm lơ, cố lãng quên đi, và tự nhủ mình suy đoán một chuyện còn mơ hồ. Lá thư tối hậu ngắn gọn của người con gái ấy đã khẳng định một tình cảm mà tôi từng cho là sản phẩm của trí tưởng tượng. Bắt đầu tôi run sợ, lo lắng. Tôi nghĩ đến thân phận tay trắng bấp bênh của mình. Tôi nghĩ đến hoàn cảnh nghèo của Hiền Hương. Tôi nghĩ đến vị trí người thầy giáo miền quê vốn được học trò, bà con trong hai thôn ấp tôn sùng, kính trọng và yêu mến như một thần tượng. Tôi cũng nghĩ đến sự quan tâm tin tưởng của các sư sãi chốn già lam đã dành cho tôi suốt bao tháng ngày tôi sống ở chốn tu hành thanh tịnh. Thanh tịnh thật là thanh tịnh. Đó là những tháng ngày tôi mới được thấm thía niềm hạnh phúc an lạc qua từng giây phút sống với thực tại. Tôi cảm nhận, thấy và nắm bắt, sờ mó được sự màu nhiệm của cuộc sống. Sự màu nhiệm ấy không ở đâu xa, không phải ở trên trời cao xa vời huyền ảo, mà ở ngay nơi từng cơn gió trong lành thổi qua mặt mũi mình, hay ngay trong từng đêm trăng sáng vàng vạc soi rọi xuống những con đường đất ở vùng quê yên ả mình đang đi qua, và ngay nơi từng chén cơm chay của nhà chùa chỉ toàn là rau dưa, muối ớt, đậu hủ, tương chao... Bình dị nhưng đầy đủ, thanh đạm mà thanh tao, không lo lắng ưu phiền, không ham muốn khát vọng để rồi phải chật vật hối hả chạy theo cho kịp thiên hạ. Trăng thanh

gió mát không tổn tiền, cơm chay thiếu dục tri túc, được làm việc đúng với sở trường của mình, sự màu nhiệm của cuộc sống nằm những nơi ấy. Chính vì vậy mà khi nghĩ đến chuyện Hiền Hương, tôi lại sợ hãi, nhưng cũng bồi hồi xao xuyến. Những buổi dạy sau đó, sau khi nhận được bức thư chân tình kia, tôi bỗng ngưng ngừng, thấy như mình vừa phạm tội lỗi nào đó. Tôi lại rùng mình khi bất chợt bắt gặp cái nhìn đau đáu của cô học trò xoáy mạnh vào mắt tôi. Hạnh phúc, xao xuyến. Nhưng tôi phải miễn cưỡng chạy trốn ánh mắt đang mang nỗi khát khao, đang muốn hỏi và chờ đợi hồi âm, của người học trò miền quê chân chất.

Đêm trăng mười sáu, sau buổi lễ Phật, từng Phật tử rời chùa về nhà, có một người nấn ná ngoài sân vườn sau, tìm vào tận nơi tôi đang nằm nghĩ mông lung. Tôi bàng hoàng như đi vào chiêm bao mộng mị với trái tim rạo rực, thốn thức ...

- Thầy có đọc thư em không?

Cô thôn nữ thản nhiên hỏi. Giọng không chút ngưng ngừng.

- Có.

Tôi chỉ biết đáp vậy. Rồi nhìn. Bên ngoài yên ắng lạ thường.

- Thầy nghĩ sao?

Lại một câu hỏi thản nhiên như hỏi một cộng một bằng mấy.

- Chữ đẹp, không sai chính tả.

- Không, em không hỏi về chữ nghĩa. Em hỏi về ý tứ.

Tôi muốn giả nai nhưng không giả được. Giải đáp thật dễ dàng, nhưng tôi không thấy dễ. Cô gái đứng trước mặt tôi, mắt nhìn đắm thẳng vào mắt tôi với quyết tâm mãnh liệt, không nói và chờ đợi. Tôi nghe cả hơi thở, cả tiếng đập của trái tim người đối diện, lẫn cả của mình. Cô gái nắm lấy bàn tay tôi, siết nhẹ nhẹ. Tôi cứ đứng thộn người ra đó mà tiếp nhận một cảm giác ấm

cứng dáo dạt đang chảy vào nhục thể. Trăng sáng lạ thường, và trái tim tôi cũng lạ thường hơn bao giờ hết. Lời tôi thốt ra cũng thật lạ thường:

- Thầy cảm ơn em. Cảm ơn rất nhiều. Thầy vô cùng xúc động...

Đường như cô gái chỉ chờ có bấy nhiêu đó, chờ từ bao thế kỷ qua, vội bóp lấy bàn tay tôi, giọng nhỏ nhẹ nhưng khát khao:

- Thầy có hôn em không? Hôn em đi. Hôn xong, em về liền!

Tôi run lên, choáng váng mặt mũi. Cô gái ghé đầu lại sát bên mặt tôi, mắt không hề chớp. Tôi ngửi được mùi hương của bồ kết. Mùi hương của hoa và cỏ ngạt ngào. Tinh khiết làm sao! Tôi vừa khám phá và xác định một điều: tôi yêu mến cô gái. Nhưng liệu có phải là tình yêu nhất thời? Đang còn băn khoăn giữa ngã ba của trái tim bao năm trời ngủ vùi nơi thâm sơn cùng cốc, nơi đồng không mông quạnh, bất chợt tôi giật nảy mình. Tôi vừa nhìn thấy một bóng người vụt ra cửa ra vào. Bóng người lướt nhẹ băng ra sân vườn đầy ánh trăng. Tôi gỡ tay cô gái ra một cách vụng về, trong lòng có chút tiếc nuối, nói khẽ:

- Em đi về. Coi chừng thầy trụ trì thấy được thì... mệt!

- Thầy thấy thì đã sao? Yêu đương là tội lỗi sao, thầy?

- Ừ. Tội lỗi tày trời em à...

- Em nghĩ, hận thù nhau mới là tội lỗi. Yêu là đem lại hạnh phúc cho nhau, làm phước cho nhau!

Tôi phì cười, lắc đầu ngao ngán nói:

- Thôi được rồi, bây giờ không phải là lúc đứng đây tranh cãi. Em hãy về đi. Chỉ cần nhớ là thầy ghi nhận tình cảm quý báu của em. Em hãy về, và nhớ chỉ lo học, và học cho thật giỏi. Chuyện kia... tính sau. Thầy thấy còn... quá sớm!

- Thì thầy cứ hôn một cái đi, em về liền mà!

- Hôn làm gì? Tưởng tượng cho đỡ đi. Chừng nào thầy chính thức trả lời, thầy sẽ trao đúng món mà em yêu cầu.

Hiền Hương ngần ngừ giây lát, rồi bất ngờ chụp lấy bàn tay tôi, hôn thật mạnh. Tôi nghe tiếng nụ hôn vang lên như tiếng sét giữa bầu trời đêm trắng vắng lặng. Cô gái biến mất. Đêm ấy tôi không ngủ. Tôi cười một mình cả đêm. Cười rồi lại lo, lại buồn khổ vì dằn vặt. Có một điều tôi chưa nói ra cho cô gái biết: bóng người thấp thoáng ngoài kia khi nãy, tôi đã kịp nhận ra là ai. Đó chính là Hưng, chàng nông dân hiền lành cùng ấp với Hiền Hương. Tôi đã từng được nghe loáng thoáng về mối tình đơn phương của chàng trai cần mẫn này. Hưng rất nhút nhát, nên cứ ôm một tình yêu lặng lẽ, đã bao tháng ngày mơ tưởng đến người con gái từng đùa chơi, từng lớn lên với chàng nơi mảnh đất khi ho cò gáy buồn hiu. Dường như cha mẹ hai bên, hàng xóm láng giềng cũng đã có lời bóng gió muốn kết se cho đôi lứa. Nhưng, cô gái mộc mạc cứ mãi đứng dừng, xem Hưng luôn là một người bạn thân, cứ “mày tao” như thuở còn nhỏ. Tôi cũng đã từng được nghe nói rất nhiều về những trận ngã bệnh vì tương tư trầm trọng của chàng trai. Tôi cũng đã dò xem cử chỉ và thái độ của Hưng vào những giờ học. Hưng thường nhìn lén Hiền Hương. Mỗi khi tan học, Hiền Hương luôn luôn là người về sau, vì cô gái còn ở lại quét dọn phòng lớp. Nhưng Hưng còn về sau hơn nữa. Anh chờ đến khi cô gái đi về nhà, mới chịu lọt tọt đi sau, giữ khoảng cách dài chừng mười bước chân. Thật tội nghiệp. Tôi nhớ lại những câu chuyện ấy, trần trọc thâu đêm, tự nguyện bước ra toà án của trái tim mình, và quyết định: rút lui.

Rút lui, không phải dễ. Nhiệm vụ của tôi chưa hoàn thành, các học trò của tôi chưa ai viết thông suốt một bức thư dài, và điều quan trọng nhất là tôi rút

lui về đâu? Nếu cuốn gói mà đi, tức là đã chấp nhận những tháng ngày lang thang tìm kế sinh nhai như thuở trước khi đến dạy nơi trường chùa này. Tôi đành phải ở lại nơi mà mình khổ công tìm được, dù nơi ấy đang xôn xao xì xầm những lời dị nghị quanh một “chuyện tình tay ba”. Dĩ nhiên lời dị nghị này cũng đến tai các sư sãi trong chùa. Sư trụ trì cũng đã hỏi tôi về chuyện ông nghe được, và tôi không giấu giếm một tình tiết, suy nghĩ nào. Tôi đã bao lần khuyên lơn cô gái hãy đón nhận và đáp trả tình yêu với chàng trai thật thà kia. Tôi tìm đủ mọi cách, kiếm cớ cho Hưng và Hiền Hương gần gũi nhau, gặp gỡ, trao đổi với nhau chuyện bài vở ở lớp học. Đủ kiểu cách, nhưng đều thua. Cô gái vẫn khăng khăng: “Em không thể sống thiếu anh!”. Khổ vậy. Hơn ba năm vật lộn với cái khổ tinh thần, với tình cảnh nan giải ấy, tôi cũng quen dần, và chừng như cô gái cũng đã nhận ra sự dứt khoát chối từ nơi tôi, nên nàng cũng... xiu, xiu dần. Nàng thân thiện với Hưng hơn trước. Thân thiện nhưng cũng chưa gần bó. Vẫn còn những lá thư dài lén lút đặt dưới gối tôi nằm. Hưng cũng viết thư tâm sự nhỏ to với tôi, người thầy kiêm... tình địch của chàng. Dù chưa thật lòng muốn lắm, nhưng cuối cùng do nhiều nguyên nhân tôi cũng đành phải bí mật rút lui, chào tạm biệt ngôi chùa kính yêu, mái trường mái tranh vách đất thân thương, và vùng đất đầy kỷ niệm. Tôi đã không quên để lại bức thư cho học trò, thư riêng cho Hiền Hương, và cho Hưng...

Năm trước, tôi có viết thư liên lạc với thầy trụ trì, được biết một tin vui: Hưng và Hiền Hương đã kết hôn. Cuộc sống sôi động trôi đi ...

Hôm nay, với tư cách là một thầy giáo ở thành phố xô bồ đi nghỉ ngơi thư giãn dịp hè, tôi trở về vùng đất kỷ niệm mà tôi thâm nhận làm quê hương thứ hai của mình. Tôi ghé vào thăm ngôi chùa xưa trước, vãn an các sư sãi,

tham quan ngôi trường tường gạch ngói đỏ được xây dựng đã năm năm qua do chính quyền địa phương và Phật tử trong vùng đóng góp. Trường nằm trong khuôn viên của chùa, ở phía sân sau, nơi trước kia có gian tịnh thất dành cho tôi trú thân một thời gian dài. Gian tịnh thất ấy không còn nữa, và cảnh vật chung quanh cũng đã thay đổi rất nhiều... Lòng tôi vui vui ngắm nhìn ngôi trường mới, mừng cho các em các cháu được học hành thuận lợi đầy đủ hơn xưa kia, nhưng trong sâu lắng tận đáy lòng lại buồn buồn khi thấy vắng bóng những cảnh cũ thân quen... Thôi, đã qua hết rồi thời khăn khó nghèo nản, phải lật những trang sách mới, những trang vở mới để ngày càng thấy rõ sự nhiệm mầu của cuộc sống đi thôi!

Cuối cùng, tôi tìm đến tổ ấm của các học trò xưa. Hưng nhảy cẫng lên, reo vui ôm chầm lấy tôi. Hiền Hương cũng không chút ngượng ngùng, trao đứa con nhỏ đang bồng trên tay qua cho chồng, rồi sà vào lòng tôi trong nước mắt ràn rụa. Tôi cũng không kiềm được tình cảm của mình, ôm cả hai vợ chồng vào lòng mà siết chặt, nghẹn ngào không thốt nên lời. Hiền Hương trách móc:

- Sao thầy không đi luôn, còn quay lại đây làm gì?

Tôi không biết nói sao, chỉ còn biết cười trừ.

Ngoài kia, trời chuyển giông từ khi nào rồi. Một tiếng sét âm vang giữa trời không mù mịt mây đen. Tôi lại nghe như tiếng kêu rõ to của nụ hôn của cô học trò lên bàn tay của thầy giáo năm xưa... Mưa đã đổ xuống ào ào như đón chào ngày trở lại của tôi ở vùng đất đã có nảy sinh một tình yêu thật đẹp. Ôi... cuộc sống thật nhiệm mầu làm sao! Tôi mỉm cười. Không một ai hiểu được nụ cười của tôi. Không một ai trên thế gian này, ngoại trừ cô học trò dễ thương của tôi.

MÃN ĐƯỜNG HỒNG

Nguồn: GiacngoOnline

Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 2 tháng 1 năm 2010